

Schimbările De Climă La Nivel Global – Planul Lecției

OBIECTIVE PENTRU ELEVI:

- Să definească sintagma „schimbările de climă globale” și să-i identifice caracteristicile.
- Să explice „efectul de seră” și rolul dioxidului de carbon și al altor gaze poluante în transformarea ecosistemului planetei.
- Să înțeleagă opțiunea pentru politica de limitare și comercializare a gazelor, în scopul reducerii totale a emisiilor de carbon și să descrie principalele sale elemente.
- Să evalueze argumentele pro și contra introducerii sistemului limitare-comercializare.
- Să decidă, individual sau în grup, dacă guvernul din țara lor ar trebui să adopte sistemul limitare-comercializare pentru a limita emisiile de gaze; să-și susțină decizia pe baza unor dovezi și argumente puternice.
- Să reflecteze asupra importanței procedurii deliberării în democrație.

PROBLEMA/ÎNTREBAREA PENTRU DELIBERARE:

Ar trebui ca în democrația noastră să se adopte sistemul limitare-comercializare pentru a limita efectul de seră prin emisiile de gaze?

MATERIALE:

- Desfășurarea lecției
- Anexa 1 - Ghidul deliberării
- Anexa 2 - Activitățile deliberării
- Anexa 3 - Reflecțiile elevului asupra deliberării
- Textul
- Bibliografie selectivă
- Argumente pentru problema supusă deliberării (*opțional-se folosesc dacă elevii au dificultăți în identificarea argumentelor sau dacă timpul este prea scurt*).

Schimbările De Climă La Nivel Global

1 Urșii polari pot rezista să înoate chiar și 150 km. Ei înoată în căutarea focilor-care sunt
2 hrana lor preferată - pe care le găsesc în apele înghețate ale oceanului. Dacă gheața dispare, ei
3 vor muri, înecându-se. Din păcate, gheața polară se topește treptat, pe măsură ce temperaturile
4 din Oceanul Arctic continuă să crească. Ca o consecință, din ce în ce mai mulți urși polari vor
5 pieri, înecându-se, pentru că nu vor mai găsi gheață pe care să se odihnească după un efort
6 îndelungat de a înota. Mulți urși rămân pe uscat, pentru că trebuie să în caute hrană și chiar
7 pătrund mult în interiorul acestuia, când nu găsesc pe țărm mâncarea necesară. Din păcate,
8 recent, un urs aflat în căutarea hranei, a fost ucis într-un sat din Alaska, pentru a asigura
9 securitatea locuitorilor din localitatea respectivă (Halpin, 2008). Se estimează că până la
10 finalizarea tuturor cercetărilor legate de încălzirea globală, experții deja au anticipat dispariția a
11 două treimi din populația totală de urși polari, până în anul 2050 (Revkin, 2007).

12 Urșii polari nu sunt singurele viețuitoare care vor fi afectate de schimbările globale de
13 climă. Un raport din 2003 al Departamentului Apărării al Statelor Unite ale Americii, recunoștea
14 că au loc schimbări de climă și că există posibilitatea ca ele să devină și mai brutale. „Asemenea
15 schimbări - se spunea în raport - pot avea drept consecință în viitor certuri puternice, bătălii și
16 chiar războaie, din cauza lipsei accentuate de hrană și de apă potabilă, a întreruperilor de energie,
17 precum și a migrațiilor milioanele de oameni disperați în lupta pentru supraviețuire.” (Schwartz
18 și Randall, 2003). Secretarul general al Națiunilor Unite, Ban Ki-Moon, a afirmat că schimbările
19 globale de climă reprezintă o amenințare la adresa umanității și a întregii planete, la fel de gravă

20 precum un război (Osborne, 2007). Cei mai mulți lideri de națiuni sunt de acord că trebuie luate
21 măsuri pentru a evita o astfel de catastrofă. Țările sunt astfel interesate în reducerea efectelor
22 nocive ale gazelor în special a dioxidului de carbon. Politicile de limitare-comercializare oferă
23 soluții în acest sens.

24 **Ce sunt gazele cu efect de seră și efectul de seră?**

25 De mai mult de 100 de ani, specialiștii cunosc semnificația sintagmei „efect de seră”.
26 Radiațiile solare trec prin atmosfera Pământului și ajung pe suprafața acestuia. În loc să se
27 reflecte pe suprafața Pământului și să se întoarcă în spațiu, radiațiile rămân în atmosferă și
28 produc o încălzire a acesteia. Procesul contribuie la menținerea unei atmosfere calde,
29 împiedicând Pământul să se răcească și să devină un mediu ostil vieții. În ultimele secole,
30 activitățile umane, cum ar fi agricultura, folosirea unor surse de încălzire, precum și industria, au
31 sporit concentrația de dioxid de carbon din atmosferă și de alte gaze, care rețin radiațiile solare.
32 Aceste emisii sunt numite „gaze cu efect de seră”.

33 Desigur, încălzirea Pământului s-ar putea datora unor cauze strict naturale, dar savanții
34 estimează că emisiile care de fapt încălzesc atmosfera Pământului se datorează arderilor de
35 combustibili, precum: benzină, gaz, motorină. SUA, cu mai puțin de 5% din populația lumii, sunt
36 responsabile de producerea a 22% din efectul de seră de pe glob; China, cu 20% din populația
37 planetei, este a doua țară ca producător al acestui efect nociv, cu 18% („Emisiile din S.U.A într-o
38 perspectivă globală”, 2007). Arderea pădurilor - făcută în scopul de a obține terenuri arabile,
39 șosele, terenuri pentru locuințe sau pentru centre comerciale – produce peste 25% din emisiile de
40 dioxid de carbon de pe glob (Mitchell et al., 2007).

41 Raportul Interguvernamental al Națiunilor Unite despre schimbările de climă (RISC) a
42 arătat că în ultimii 200 de ani (era Revoluției Industriale), nivelul de dioxid de carbon din
43 atmosferă a crescut cu 30%. Raportul RISC subliniază că cea mai mare creștere a temperaturilor
44 globale din ultimii 50 de ani „e foarte probabil să se datoreze activităților umane”.

45 Avertismentele RINU legate de creșterea concentrațiilor de gaze nocive din atmosferă, apreciază
46 că acestea vor crește dramatic temperatura planetei, având drept urmare secete, scăderea
47 recoltelor și chiar sărăcirea unor țări.

48 Bolile care se răspândesc prin intermediul insectelor, precum malaria, se vor înmulți. Furtuni tot
49 mai violente, adunând energie suplimentară din oceanul tot mai cald vor pune în pericol viața pe
50 planetă. În afară de dispariția urșilor polari din ecosistemul din Arctica, se estimează că
51 numeroase specii de mamifere, păsări și pești ar putea fi pe cale de dispariție, în timp ce alte
52 ecosisteme s-ar putea modifica sau ar putea să dispară.

53 **Limitările de carbon: Protocolul de la Kyoto și modul de utilizare a sistemului** 54 **limitare-comercializare**

55 Astăzi țările folosesc diferite metode pentru a limita emisiile de carbon. 174 de state au
56 semnat în 1997 Protocolul de la Kyoto, o înțelegere al cărei scop este reducerea emisiilor de
57 gaze. Dintre acestea, 37 trebuie să reducă emisiile de gaze, în timp ce altele 137 țări dezvoltate -
58 inclusiv China, considerată al doilea mare producător de emisii de gaze din lume - li s-a cerut
59 doar să monitorizeze și să prezinte rapoarte despre emisiile de gaze din țara lor. Statele Unite ale
60 Americii au fost de acord inițial cu Protocolul de la Kyoto, dar nu l-au mai semnat ulterior. Cu
61 toate acestea, Statele Unite, precum și alte state, care nu au semnat acest document încă fac studii
62 și cercetări privitor la căile prin care s-ar putea reduce emisiile de gaze.

63 Pe lângă acest protocol, precum și alte înțelegeri create ulterior, referitoare la reducerea
64 emisiilor de gaze, multe guverne au creat stimulente economice. Uniunea Europeană a aplicat și
65 dezvoltat o politică specială, numită Sistemul de Comerț cu Gaze Poluante (SCGP). Apărut în
66 anul 1995, SCGP este parte integrantă a sistemului limitare-comercializare. Astfel, pe baza
67 acestui sistem, o țară sau un grup de țări stabilesc o anumită limită a cantității de gaze poluante
68 ce poate fi eliberată în atmosferă. Companiile sau doar anumite sectoare din economie - precum

69 sectorul energetic sau cel al produselor care se realizează manual - au un anumit număr de
70 credite, prin intermediul cărora se știe ce cantitate de gaze poluante emit.

71 În țările Uniunii Europene companiile sau anumite sectoare din economie care depășesc
72 maximum de credite permis de gaze poluante, au două opțiuni: fie plătesc o taxă importantă
73 pentru extra-poluare, fie cumpără credite de la alte companii sau domenii ale industriei care nu
74 au nevoie de ele. Așadar SCGP creează o piață în interiorul căreia companiile pot face comerț cu
75 poluanți. Această piață are mai multe aspecte: (1) permite companiilor care produc prea mult
76 dioxid de carbon să rămână totuși în afaceri, dar le încurajează, în același timp, să-și diminueze
77 „amprenta” de carbon; (2) recompensează companiile care emit puțin dioxid de carbon;
78 (3) permite guvernelor să limiteze cantitatea de dioxid de carbon eliberată în atmosferă de către
79 companii; (4) folosește strategii economice pentru a își atinge anumite scopuri politice.

80 Alte state utilizează acest sistem pentru reglarea emisiilor de dioxid de carbon. Federația
81 Rusă, de exemplu, utilizează un program similar cu SCGP, numit „inițiative comune de punere
82 în aplicare” care permite țărilor care au o economie de tranziție să creeze credite de schimb
83 pentru carbon. Statele Unite ale Americii, care utilizează deja sistemul SCGP, pentru
84 regularizarea emisiilor de dioxid de sulf, dezbat acum chestiunea privitoare la emisiile de dioxid
85 de carbon.

86 **Scepticii și susținătorii sistemului limitare-comercializare**

87 Cei ce sunt de acord cu sistemul limitare-comercializare deja existent spun că această
88 politică ajută la o mai bună înțelegere de către cetățeni a fenomenului schimbărilor de climă
89 globale. Pentru că acest fenomen constituie o problemă extrem de importantă, oamenii au mari
90 dificultăți în a înțelege cum pot ei contribui la rezolvarea ei. S-a constatat că, în general, oamenii
91 înțeleg mai bine problemele care îi afectează în mod direct și îi determină să ia hotărâri proprii
92 privitoare la ele. Sistemul limitare-comercializare stabilește un preț pentru emisiile de gaze.
93 Pentru că atât cetățenii, cât și consumatorii înțeleg acest lucru, ei pot alege să susțină utilizarea

94 unor tehnologii care produc mai puțin dioxid de carbon. O astfel de presiune din partea
95 consumatorilor ar ajuta proprietarii de întreprinderi să își dea seama de beneficiile reducerii
96 emisiilor de gaze.

97 Susținătorii arată că s-au obținut succese în acest sens. Cercetătorii din Programul Global
98 de Mediu au evidențiat că legea „Aer curat” a Statelor Unite, elaborată în 1990, a stabilit un
99 sistem de limitare-comercializare pentru dioxidul de sulf, principala cauză a ploilor acide. „Acest
100 sistem a fost creat pentru a fi un succes economic și de mediu- reducerea emisiilor de dioxid de
101 sulf cu un anumit procent față de costurile estimate - astfel încât Uniunea Europeană să îl
102 împrumute și să își creeze propriul sistem pentru emisiile de dioxid de carbon.” (Mathers și
103 Manion, 2005).

104 Opozanții acestei idei cred că un asemenea plan nu va reuși să fie pus în practică, pentru
105 că el este doar un răspuns pe plan local, național, la probleme globale. Chiar dacă unele țări vor
106 stopa sau diminua emisiile de carbon, altele vor continua să le producă. Astfel, țările care vor
107 limita emisiile vor avea de pierdut în afaceri, în fața țărilor care nu le vor limita și problemele
108 privind aceste emisii vor continua. Mulți oameni se opun sistemului limitare-comercializare
109 pentru că ei cred că acesta va însemna mai puține locuri de muncă și mai puține beneficii
110 economice. Argumentul lor este că acest sistem forțează producătorii fie să producă mai puțin
111 carbon, fie să facă un comerț cu credite de carbon. În ambele cazuri, consecința o constituie
112 scăderea numărului de locuri de muncă (Jordan, 2009).

113 Cei ce susțin utilitatea sistemului limitare-comercializare sunt de acord că locurile de
114 muncă vor fi afectate de existența acestui sistem. Pe de altă parte însă, ei observă ceea ce s-a
115 întâmplat când a apărut automobilul în secolul al XX-lea: în timp ce slujbele care aveau legătură
116 cu mijloacele de transport cu cai au dispărut, noi slujbe și meserii au fost create. În mod similar-
117 argumentează ei- noi locuri de muncă și meserii vor fi create, pentru a acoperi nevoile unei
118 economii de după era carbonului.

119 Cei ce se opun acestui sistem provin, de obicei, dintre ecologiști. Ei afirmă că unele
120 dintre părțile interesate sunt lăsate în afara procesului. Ei pretind că liderii din industrie sunt
121 implicați în deciziile despre sistemul de emisii de dioxid de carbon, dar nu și grupările
122 ecologiste. Un studiu realizat de către Rețeaua de Acțiune pentru Climat din Europa Centrală și
123 de Est (RACECE) arată că „Organizațiile ecologiste nonguvernamentale sunt deseori excluse din
124 procesul discuțiilor și consultărilor. Chiar dacă li se oferă șansa de a face comentarii, oricum
125 acestea nu sunt menționate în rapoarte sau nu se iau în considerare” (Analiza independentă a
126 ONG-urilor NAP din noile state membre, 2004). Acești ecologiști sunt de asemenea îngrijorați
127 de concesiile făcute de către guvernanți, pentru a primi susținerea oamenilor de afaceri, ceea ce
128 ar face sistemul prea slab. În Republica Cehă, de exemplu, maximum anual al emisiilor de gaze a
129 fost stabilit la aproape 21% *peste* emisiile de gaze din trecut. În mod ironic, un sistem care a fost
130 creat să aducă beneficii pentru toată lumea, este discutat în secret și se iau decizii referitor la el
131 doar într-un cerc care include persoane selecte și foarte puternice.

132 Mulți economiști și ecologiști se opun existenței creditelor oferite de guvern privind
133 emisiile de gaze fără ca producătorii să plătească o mare sumă de bani pentru acestea. În locul
134 lor, ei preferă licitațiile de carbon, unde marile companii producătoare de dioxid de carbon
135 trebuie să-și cumpere creditele de la guvern. Guvernul poate folosi apoi acești bani pentru a
136 susține alte strategii de micșorare a emisiilor de dioxid de carbon, prin utilizarea „energiei
137 curate” (cea eoliană, solară, geotermală, marină). Unii ecologiști chiar preferă o „taxă pe carbon”
138 de la cei ce emit gaze de carbon nocive, în scopul de a încuraja întreaga omenire să reducă aceste
139 emisii, pentru a se putea evita o potențială catastrofă planetară.

140 Cei mai mulți oameni de afaceri se opun taxei de carbon din principiu. Ei consideră că
141 responsabilitatea lor principală este să obțină bani din afaceri, atât pentru ei, cât și pentru
142 investitorii lor, iar limitările guvernului sunt deseori văzute doar ca încercări ale guvernului de a
143 le reduce profiturile. Astfel, unele companii preferă sistemul limitare-comercializare, celui care

144 înseamnă creditele oferite de guvern, pentru că sistemul limitare-comercializare le oferă
145 posibilitatea mult mai mare de a decide singuri cum își vor organiza politica emisiilor de gaze.
146 Cei ce susțin sistemul spun de asemenea că există posibilitatea pentru companii ca
147 acestea să reducă emisiile de carbon, dar să prospere din punct de vedere economic, fără costuri
148 suplimentare ale părților interesate. Până de curând, industriile trebuiau să suporte costurile
149 monitorizării și să realizeze rapoarte către guvern. Raportarea necesita timp, costa și depindea de
150 sinceritatea oamenilor de afaceri care o realizau. Astăzi, guvernele, organizațiile
151 nonguvernamentale, chiar și oamenii obișnuiți pot utiliza date despre emisiile de gaze nocive,
152 realizate pe baza observațiilor din satelit, pe care le au la dispoziție pe Internet. Așadar, oamenii
153 de afaceri nu trebuie să mai suporte costurile colectărilor de date sau ale raportărilor, nu mai
154 trebuie să-și facă griji cu privire la transparența acestora.

155 Sistemul limitare-comercializare este exemplul potrivit pentru ceea ce fostul președinte al
156 Cehiei, Vaclav Havel, numea „provocarea de a învăța responsabilitatea”. În plus, el afirma:
157 „Măsurile tehnologice și regulamentele sunt importante, dar o importanță egală o au sprijinirea
158 educației, practicile ecologice și etice - conștiința traiului în comun al umanității și accentul pus
159 pe împărțirea responsabilității.”(Havel, 2007).

Schimbările de climă la nivel global bibliografie selectivă

„Instrumente de analiză a indicatorilor de climă(IAIC)”, (Washington, DC: Institutul pentru resurse globale, n. d), <http://cait.wri.org/>.

“Încălzirea globală: remedii” (New York: Fundația pentru acțiuni defensive de mediu, 2005), <http://www.undoit.org/home.cfm>

„Date despre încălzirea globală: științe, politici și economice” (Washington, DC: Coaliția Cooler Heads, 2004), <http://www.globalwarming.org/article.php?uid=562>.

“Încălzirea globală: ce putem face în legătură cu ea?”, *Drepturile omului în acțiune* (Los Angeles, CA: Constitutional Rights Foundation, toamna 2002), Vol. 18: 4, http://www.crfusa.org/bria/bria18_4b.htm.

“Încălzirea globală: cele mai frecvente întrebări” (Asheville, NC: Administrația Națională a oceanelor și a atmosferei [U.S.], Centrul Național pentru date privind clima, 2005), <http://www.ncdc.noaa.gov/oa/climate/globalwarming.html>.

“Tendințe în reducerea emisiilor de gaze și a efectului de seră în Europa 2009”, Raportul nr. 9/2009 (Copenhaga, Danemarca: Agenția Europeană pentru mediu, 2009), http://www.eea.europa.eu/publications/eea_report_2009_9.

“Analiza independentă a NGO, Planurile naționale ale noilor state membre” (București, România: Rețeaua de Acțiune pentru mediu din Europa Centrală și de Est [RAMECE], octombrie 2004), <http://www.climnetcee.org/publications/NAP%20report.pdf>.

Halpin, James, “Vizita ursului polar în sat s-a sfârșit cu moartea acestuia”, *Anchorage Daily News*, 5 ianuarie 2008.

Havel, Vaclav, “Lăsând în urmă o amprentă morală”, *New York Times*, 27 septembrie 2007.

“Raportul interguvernamental asupra schimbărilor climatice” (Geneva, Elveția, Națiunile Unite și Organizația Mondială de Meteorologie”, 2005), <http://www.ipcc.ch/>.

Jordan, Rob, „10 motive pentru a fi opozant al sistemului limitare-comercializare”, *FreedomWorks* (6 martie, 2009), http://www.freedomworks.org/files/Top%2010%20cap%20and%20trade_0.pdf.

Mathers, Jason, Michelle Manion, “Cum merg lucrurile: sistemul limitare-comercializare”, *Catalyst* (Cambridge, MA: Uniunea oamenilor de știință implicați, primăvara 2005), Vol 4: 1, <http://www.ucsusa.org/publications/catalyst/page.jsp?itemID=27226959>

Mitchell, Andrew, “Pădurile, în primul rând, în lupta împotriva schimbărilor de climă” (Oxford, UK: Programul global, 2007), <http://www.globalcanopy.org/themedia/file/PDFs/Forests%20First%20June%202007.pdf>.

Centrul Național pentru Cercetări în domeniul politicii publice. “Centrul de informare pentru încălzirea globală” (Washington DC: CNCDPP), <http://www.nationalcenter.org/Kyoto.html>.

Osborne, Hillary, “Schimbarea climei este prioritatea noastră, afirmă șeful UN”, *Guardian* (6 noiembrie, 2007).

“Biblioteca de cercetări: Schimbarea climei” (Washington, DC: Institutul Worldwatch, 2005), <http://www.worldwatch.org/topics/energy/climate/>.

Revkin, Andrew C., “Perspectivele sumbre ale existenței viitoare a urșilor polari”, *New York Times*, (2 octombrie 2007).

Schwartz, Peter and Doug Randall, *Un scenariu sumbru al schimbărilor de climă globale și al implicațiilor acestora asupra siguranței naționale a Statelor Unite*, un raport al Departamentului pentru Apărare

Națională (Emeryville, CA: Rețeaua Globală a Afacerilor, octombrie 2003), <http://www.gbn.com/ArticleDisplayServlet.srv?aid=26231>.

Convenția Cadru a Națiunilor Unite asupra Schimbărilor Climatice Globale, <http://www.unfccc.int/2860.php>.

“Emisiile de gaze din Statele Unite într-o perspectivă globală”, *Raportul asupra efectul de seră prin emisiile de gaze*, Raport #:DOE/EIA-0573(2006) (Washington DC: Administrația informațiilor despre energie, Statisticile oficiale despre energie ale Guvernului Statelor Unite, 28 noiembrie, 2007) <http://www.eia.doe.gov/oiaf/1605/ggrpt/>

Weier, John, “Încălzirea globală”, *Observatorul planetar*, (Goddard, Maryland: Administrația Națională de Aeronautică” (U.S.). Centrul de Zbor Goddard, 8 aprilie 2002, <http://www.earthobservatory.nasa.gov/Library/GlobalWarming/warming2.html>.

Schimbările de climă la nivel global - Întrebarea pentru deliberare cu argumente

Întrebarea pentru deliberare

Ar trebui ca în democrația noastră să se adopte sistemul limitare-comercializare pentru a limita efectul de seră prin emisiile de gaze?

DA - Argumente în sprijinul întrebării pentru deliberare

1. Schimbările globale de climă deja au început, evidențiindu-se printr-o continuă creștere a temperaturii Pământului. Chiar și Departamentul Apărării Naționale al Statelor Unite recunoaște această schimbare și ia în serios consecințele ei. Dacă oamenii vor aștepta prea mult, încălzirea poate atinge un nivel care poate produce schimbări catastrofale ireversibile. Sistemul limitare-comercializare poate fi un plan rezonabil, înainte de a fi prea târziu.
2. Politica limitare-comercializare pune un preț pe emisiile de carbon. Consumatorii și cetățenii înțeleg prețul și pot reacționa corespunzător, în beneficiul mediului înconjurător. Mai mult, ei pot folosi propriile resurse financiare pentru a susține dezvoltarea tehnologiilor care produc mai puțin carbon.
3. Sistemul limitare-comercializare și-a dovedit eficiența. O abordare similară în SUA a avut succes în reducerea emisiilor de dioxid de sulf, cauza principală a ploilor acide. Acest sistem a făcut ca emisiile de dioxid de sulf să scadă cu un procent din costurile așteptate. Drept urmare, Uniunea Europeană a împrumutat acest model, pentru realizarea unui sistem limitare-comercializare pentru emisiile de dioxid de carbon.
4. Politica limitare-comercializare aduce beneficii mediului înconjurător, fără a afecta afacerile. Regularizările guvernamentale, precum taxele pe carbon, nu permit oamenilor de afaceri să aibă flexibilitatea de care au nevoie pentru a reduce emisiile de carbon, fără să-și reducă profiturile. Pe de altă parte, sistemul limitare-comercializare le oferă oamenilor de afaceri posibilitatea să decidă care este cel mai bun mod de a atinge ținta propusă, de a-și reduce emisiile de carbon. În timp ce unele slujbe care se bazează pe carbon vor fi afectate de sistemul limitare-comercializare, noi locuri de muncă și noi meserii vor apărea, în funcție de noile necesități.
5. Sistemul limitare-comercializare este viabil, acum că atât guvernele, cât și oamenii de afaceri au modalități ușoare, ieftine și transparente de a monitoriza emisiile de carbon. Astăzi, guvernele, precum și organizațiile non-guvernamentale, chiar și oamenii obișnuiți pot utiliza datele culese de sateliți, precum și informațiile de pe Internet să monitorizeze emisiile de dioxid de carbon. Așadar, oamenii de afaceri nu mai trebuie să plătească datele obținute, să le raporteze sau să își facă griji legate de transparența acestora.

Schimbările de climă la nivel global - Întrebarea pentru deliberare cu argumente

Întrebarea pentru deliberare

Ar trebui ca în democrația noastră să se adopte sistemul limitare-comercializare pentru a limita efectul de seră prin emisiile de gaze?

NU - Argumente împotriva întrebării pentru deliberare

1. Sistemul limitare-comercializare nu este bun pentru economia națională. Țările care limitează emisiile îi vor obliga pe oamenii de afaceri fie să producă mai puțin carbon, fie să realizeze un comerț cu credite pentru carbon. În ambele cazuri rezultatul va fi scăderea locurilor de muncă. Țările cu acest sistem vor pierde slujbe, spre deosebire de țările ce nu au acest sistem, iar emisiile de carbon vor continua. Sistemul limitare-comercializare nu poate funcționa, pentru că este un răspuns la nivel local, pentru fiecare țară, la o problemă generală a planetei.
2. Reducerea emisiilor de gaze este o problemă urgentă, care se poate baza pe soluțiile găsite de piață prin sistemul limitare-comercializare. Pentru evitarea unei catastrofe de mediu, producătorilor de carbon ar trebui să li se ceară să emită cât mai puține gaze poluante în cel mai scurt timp. O taxă pentru emisie de carbon ar fi preferabilă sistemului limitare-comercializare.
3. Procesul de limitare a emisiilor este viciat. Deseori, guvernul implică doar industria și alți producători majori de dioxid de carbon, atunci când sunt stabilite limitele pentru aceste emisii, dar nu implică și grupările ecologiste. În consecință, aceste limite sunt prea coborâte ca să producă o scădere semnificativă a emisiilor. În mod ironic, un sistem care intenționează să aducă beneficii tuturor, este discutat și se iau decizii în privința lui doar de către un grup select de oameni puternici, în spatele ușilor închise. O procedură viciată duce la o politică de limitare-comercializare care nu este nici corectă, nici eficientă.
4. Limitarea slabă a emisiilor de carbon este mai rea decât nelimitarea acestora. Pentru a convinge oamenii de afaceri să accepte limitarea emisiilor, guvernele fac prea slab sistemul limitare-comercializare. Producătorii cei mai importanți de dioxid de carbon ar trebui să plătească pentru emisiile lor, nu să realizeze comerț cu credite cu companii mai puțin poluante. Schimbarea globală de climă necesită soluții mai drastice. Dacă cei mai importanți producători de carbon vor trebui să plătească sume substanțiale pentru emisiile lor ridicate de carbon, ei vor avea anumite avantaje dacă le reduc.
5. Sistemul limitare-comercializare este un compromis politic slab. Calitatea de administratori buni ai acestei planete cere educație, conservare și etică, nu o soluție politică rapidă. Schimbări majore de comportament și în utilizarea carbonului nu vor fi simțite decât dacă sistemul limitare-comercializare va fi dublat de o înțelegere profundă a fenomenului încălzirii globale.